

Arrest

nr. 203 558 van 7 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Somalische nationaliteit te zijn.

Op 9 mei 2017 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging in functie van haar voorgehouden echtgenoot die in België erkend werd als vluchteling.

Op 9 oktober 2017 weigerde de gemachtigde de aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf van 9 mei 2017. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door O. A. S., [...] /1991, E.J., van Somalische nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke man H.N.M., [...] /1990, erkend vluchteling van Somatische origine te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat afgeleverd, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat na grondig onderzoek uitgevoerd door onze diensten van de Belgische ambassade in Kampala geconcludeerd werd dat de officiële stempels op het Somalische document aangebracht werden via een kleurenprinter. De authentieke stempels werden hier dus niet door de lokale autoriteiten aangebracht. Bijgevolg is de authenticiteit van deze documenten niet gevrijwaard en is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling. Overwegende dat art.74/20§1 bepaalt behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document, de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden, Bijgevolg kan het voorgelegde document dan ook niet erkend worden in België en wordt de visumaanvraag afgewezen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel van haar synthesesemorie voert verzoekster de schending aan van artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat zij van oordeel is dat de stempels op het niet-gelegaliseerde huwelijksdocument aangebracht werden met een kleurenprinter.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

[...]

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing een 'fraudeur' wordt genoemd.

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten worden afgegeven op basis van een eenvoudige verklaring (stuk 3).

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹.

11.1.3. Nochtans vraagt de Belgische ambassade steeds een huwelijksdocument alvorens zij tot de registratie van de aanvraag gezinshereniging overgaat. Zoniet beschouwt zij het dossier als 'onvolledig'. Een Somalisch huwelijk wordt voltrokken door een lokale imam, bijgestaan door twee getuigen. Normaliter wordt er nooit een document afgegeven na de voltrekking van het huwelijk.

Om haar aanvraag gezinshereniging geregistreerd te zien, heeft de verzoekende partij een beroep moeten doen op tussenpersonen - die dan op hun beurt een ambtenaar contacteren - die laattijdig het bestaan van het huwelijk bevestigt, quod in casu: het huwelijkscertificaat dateert van 1 april 2017 (voor een huwelijk voltrokken op 2 mei 2010).

Het is zo goed als onmogelijk om de ambtenaren direct te contacteren: omwille van de terreurdreiging in Somalië moet men zich tot hen wenden via tussenpersonen.

Dat is tevens wat de verzoekende partij heeft moeten doen...

In haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij elke grondslag zouden missen en dat er niet zou betwist worden dat de voorgelegde huwelijksakte 'vals' is. De verwerende partij heeft de verzoekende partij kennelijk maar half begrepen: de verzoekende partij stelt immers dat authentieke Somalische documenten niet (lees: nooit) bestaan, net zoals valse Somalische documenten (lees: niet-authentieke documenten) niet bestaan. Dit omwille van het gebrek aan registratie in Somalië en de alomtegenwoordige corruptie en onveiligheid, die de rechtsonderhorigen dwingt geld te betalen aan tussenpersonen om de overheid te kunnen benaderen.

Het is bovendien opvallend dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nalaat de specificeren aan welke voorwaarden een "authentiek" Somalisch document moet voldoen. Aldus is haar houding een beetje hypocriet.

11.1.4. Zij wist hoegenaamd niet dat het document niet "correct" was. Zij heeft een tussenpersoon moeten betalen en vertrouwen. De bestreden beslissing meldt trouwens zelf dat er "grondig" onderzoek diende te worden gevoerd om dit te ontdekken. Hoe kon de verzoekende partij dit dan weten?

Als er trouwens over een "vals" Somalisch document kan worden gesproken, dient er tevens een omschrijving te bestaan van een "authentiek" Somalisch document. Als authentieke Somalische documenten zouden bestaan, waarom weigert de Belgische ambassade deze dan te legaliseren?

Het antwoord is eenvoudig: er is geen eensgezindheid over wat een "authentiek" Somalisch document inhoudt. Zelfs de bevoegde ambtenaar is in staat een kleurenprinter te gebruiken om de stempels te zetten, als z'n stempelinkt op is... Het is in casu aldus niet mogelijk om toepassing te maken van artikel 74/20, §1 VW om de eenvoudige reden dat er geen authentieke en dus evenmin valse Somalische documenten bestaan...

Bovendien impliceert een "frauduleuze handeling" tevens de wil om te frauderen.

Het principe « *fraus omnia corrumpit* », zoals vervat in artikel 74/20, §1 VW bestaat uit twee facetten: een objectief en een subjectief aspect.

Het objectief aspect impliceert dat er een foutieve gedraging moet zijn.

Het subjectieve aspect impliceert de wil om te bedriegen.

Zo stelde het Hof van Cassatie (arrest van 3 oktober 1997, C960318F) dat het toepassing van het principe "Fraus omnia corrumpit" het volgende impliceert: « l'existence d'une fraude, laquelle implique la volonté malicieuse. la tromperie intentionnelle, la déloyauté dans le but de nuire ou de réaliser un gain. »

In casu kan en is er hoegenaamd niet aangetoond dat de verzoekende partij niet evenzeer het slachtoffer vormt van het bedrog van een ambtenaar of een derde, als er al over bedrog kan worden gesproken.

Er kan dus geen toepassing worden gemaakt van artikel 74/20 §1 VW in deze zaak. De aanvraag gezinshereniging op basis van de artikelen 10 en 12bis VW werd aldus ten onrechte geweigerd. Bijgevolg werden deze artikelen tevens geschonden!

11.1.5. Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties².

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed-of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is. kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Artikel 30, §1 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

Een Somalisch document kan nooit worden gelegaliseerd.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet zou hebben vermeld dat zij niet over "officiële" documenten beschikte. Nochtans werd de huwelijksakte aangevraagd en voorgelegd op vraag van de ambassade (die de instructies van de verwerende partij volgt) en werd dit document NIET gelegaliseerd. Aldus kan dit huwelijksdocument slechts een element zijn conform artikel 12bis, §5 VW, doch kan het de verwerende partij niet ontslaan van het onderzoek conform de artikelen 12bis, §§5 en §6 VW, dat uiteraard veel bredere mogelijkheden biedt dan louter de studie van een "vodge papier" dat de huwelijksakte genoemd mag worden in deze.

Het is dus niet redelijk dat de verwerende partij weigert toepassing te maken van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet en zich beperkt tot het toepassen van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet. 11.1.6. Verwerende partij had in casu de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij na kunnen gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenoot van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren.

Cf. DVZ-gehoor dd. 22/01/2016 (stuk 4):

[...]

Het ziet er naar uit dat zij deze moeite niet heeft willen doen.

Bovendien werd het verhaal van haar echtgenoot aanvaard door het CGVS aangezien deze als vluchteling werd erkend. Het is aldus niet redelijk om haar huwelijk thans in twijfel te trekken, wat nochtans tevens vermeld werd bij het CGVS.

Uw Raad heeft zich reeds verscheidene malen moeten uitspreken over gelijkaardige zaken.

RvV 183 719 dd. 13 maart 2017: [...]

Cf. RvV 183 723 van 13 maart 2017 : [...]

Het is belangrijk te noteren dat de verwerende partij geen cassatie aantekende tegen deze arresten.

Er is bovendien nog een recenter arrest van de Raad waarin deze terecht stelt dat zelfs als het huwelijksdocument frauduleus zou zijn, quod non, dit dan wel kan impliceren dat dit document niet geldig is, maar niet dat het huwelijk niet zou bestaan.

Cf. RvV 188 795 van 22 juni 2017

De Raad herhaalt dat mevrouw K. A. M. in het kader van haar asielaanvraag van 26 mei 2015 tijdens haar eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2015 reeds aangaf religieus te zijn gehuwd op 15 maart 2015 met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker. Van zodra zij hiertoe de kans had, gaf zij aldus onmiddellijk aan (religieus) te zijn gehuwd met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker en dit reeds een kleine anderhalf jaar voorafgaand aan de thans voorliggende visumaanvraag. In casu stelt de Raad ook vast dat de stukken van het administratief dossier leren dat verweerder deze eerdere verklaringen in het kader van de asielaanvraag in rekening heeft gebracht en heeft vastgesteld dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en de bij de thans voorliggende visumaanvraag voorliggende gegevens inzake verzoeker en het ingeroepen huwelijk. In deze omstandigheden, en rekening houdende met het gegeven dat mevrouw K. A. M. erkend vluchteling is en de stukken voorgelegd bij de visumaanvraag leren dat verzoeker op dat ogenblik het statuut van asielzoeker had bij de Oegandese autoriteiten, is de Raad van mening dat het in casu kennelijk onredelijk is waar verweerder verzoeker en eventueel mevrouw K. A. M. die erkend vluchteling is in België niet uitnodigde voor een onderhoud in het kader waarvan kon worden gepeild naar de kennis van elkaar en de waarachtigheid van het voorgehouden huwelijk. Er blijkt ook niet dat er in casu een bijzondere moeilijkheid was om verzoeker uit te nodigen voor een onderhoud, waar hij aangaf te verblijven in Kampala-alwaar ook de Belgische ambassade is. Gelet op deze vaststelling -blijkt wezenlijk ook niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Het gegeven dat het voorgelegde huwelijkscertificaat mogelijk frauduleus is verkregen, vermag aan voorgaande vaststellingen ook geen afbreuk te doen, nu dit enkel het voorgelegde stuk kan aantasten doch niet de ingeroepen huwelijksband als dusdanig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De thans bestreden beslissing schendt dus manifest artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen, zijnde de artikelen 10, 12bis, § 5 en 6 en 74/20 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

Artikel 10 van Vreemdelingenwet:

“§1 “Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; [...]”

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie

of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster wijst er in haar synthesesamenvatting op dat België de Somalische regering niet erkend heeft, dat alle archieven zijn vernietigd waardoor documenten worden afgegeven op basis van eenvoudige verklaring. Om die reden worden geen Somalische documenten gelegaliseerd. Desalniettemin vraagt de Belgische ambassade om een huwelijksdocument alvorens tot de registratie van de aanvraag over te gaan. Verzoekster stelt dat zij om haar aanvraag geregistreerd te kunnen zien, beroep heeft moeten doen op “tussenpersonen” die dan op hun beurt een ambtenaar zouden gecontacteerd hebben om een huwelijksakte te geven. Verzoekster vervolgt dat er in Somalië geen authentieke documenten bestaan en dat er bijgevolg ook geen valse Somalische documenten zouden kunnen bestaan. Dit omwille van het gebrek aan registratie en de alomtegenwoordige corruptie en onveiligheid, die de rechtsonderhorigen dwingt geld te betalen aan tussenpersonen om de overheid te kunnen benaderen. Verzoekster vervolgt dat zij hoegenaamd niet wist dat het document niet “correct” was, omdat dit hoe dan ook pas kon blijken na grondig onderzoek zoals de bestreden beslissing zelf zegt. Ook een bevoegde ambtenaar zou in staat zijn een kleurenprinter te gebruiken. Verzoekster meent dat ze hoe dan ook niet de intentie had om te bedriegen, hetgeen noodzakelijk is alvorens de gemachtigde van fraude kan spreken gezien de vereiste van het subjectief aspect, met name de opzet om te bedriegen teneinde een voordeel te verkrijgen.

Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet laat toe om, behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de machtiging of toelating tot verblijf te weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of vervalste documenten heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Verzoekster brengt op zich geen concrete argumenten naar voor die de vaststelling in de bestreden beslissing kunnen weerleggen dat het door haar voorgelegde huwelijkscertificaat manifest is vervalst, waar de zogenaamde officiële stempels op dit document in feite werden geprint door middel van een kleurenprinter.

Vooreerst volgt de Raad verzoekster in geen geval waar ze meent dat nu er geen authentieke stukken bestaan in Somalië er ook geen valse stukken zouden kunnen bestaan. Juist omdat moet worden aangenomen dat het voor Somaliërs bijzonder moeilijk is om een gelegaliseerde authentieke huwelijksakte of ander authentiek document te verkrijgen omdat zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing de regering niet in België wordt erkend en er dus steeds onzekerheid bestaat over de authenticiteit van het document, is het in geen geval ondenkbaar dat men zich – ten onrechte zoals *infra* blijkt– verplicht voelt om kost wat kost aan een document te geraken en hierdoor juist tegen betaling beroep doet op “tussenpersonen” om aan een gefabriceerd stuk te geraken. Juist omdat het bijzonder moeilijk is om in Somalië een authentiek stuk te kunnen verkrijgen, is het in geen geval ondenkbaar dat er een uitgebreide markt aan valse documenten bestaat.

Verzoekster betoogt dat er geen sprake was van een bijzonder opzet om een strafbaar feit te plegen. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster een vals of vervalst document heeft gebruikt bij haar aanvraag om de huwelijksband aan te tonen. Deze vaststelling kan volgens de bewoordingen van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet reeds volstaan om toepassing te kunnen maken van die bepaling. Uit het woord “of” blijkt dat het louter voorleggen van een vals stuk dat bijdraagt tot het verkrijgen van het verblijf reeds volstaat en er hiervoor niet noodzakelijk ook sprake moet zijn van een wil om te frauderen of te bedriegen. De gemachtigde heeft inderdaad *in casu* ook gemotiveerd dat er sprake is van een frauduleuze handeling en de wil om te misleiden. Het betoog van verzoekster, waarbij zij zelf aangeeft dat het gebrek aan registratie en de alomtegenwoordige corruptie en onveiligheid, de rechtsonderhorigen dwingt geld te betalen aan tussenpersonen om de overheid te kunnen benaderen, is echter niet van aard te kunnen overtuigen dat zij zich er niet van bewust was dat zij een vervalst stuk voorlegde. Uit het (bewust) voorleggen van een vervalst stuk afleiden dat de betrokkene moedwillig de Belgische autoriteiten heeft willen bedriegen, lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. Het voorleggen van een vervalst huwelijkscertificaat vormt hiervoor immers een zeer concrete aanwijzing. Verzoekster overtuigt de Raad niet dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat de gemachtigde, nu er geen authentieke stukken kunnen worden voorgelegd, gebruik had moeten maken van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet dat bredere mogelijkheden biedt dan louter de studie van een "vodje papier" zoals ze haar huwelijksakte zelf omschrijft. Zij meent dat de gemachtigde zich niet had mogen beperken tot de toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet en rekening had moeten houden met alle elementen uit het administratief dossier zoals de verklaringen van haar echtgenoot in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zij wijst hierbij op een aantal arresten van de Raad.

De Raad wijst erop dat van een aanvrager die op basis van een huwelijk naar België wenst te komen, mag worden verwacht dat deze – om het ontbreken van een officieel stuk te compenseren – niet overgaat tot het voorleggen van een vervalst stuk. Indien dit wel het geval is, betreft dit een omstandigheid waarin de wetgever – in artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet – uitdrukkelijk heeft voorzien dat de gemachtigde de aanvraag voor een machtiging of toelating tot verblijf kan weigeren. Het gegeven dat het bijzonder moeilijk is in Somalië om aan een authentiek stuk te geraken, vormt geen rechtvaardiging voor het voorleggen van een vervalst stuk om de ingeroepen huwelijksband aan te tonen. Zoals *supra* reeds gesteld, voorziet de wet juist in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging met een erkend vluchteling in alternatieven zodat men zich niet moet verplicht voelen kost wat kost een stuk voor te leggen. Zoals verzoekster zelf onderlijnt, blijkt immers uit artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet dat bij een onmogelijkheid tot het voorleggen van de vereiste officiële stukken, de huwelijksband ook kan worden aangetoond door het voorleggen van "*andere geldige bewijzen*" en zelfs, voor zover ook dit niet mogelijk blijkt te zijn, op elke andere wijze. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat voormeld betoog van verzoekster afbreuk doet aan de mogelijkheid die de wetgever *in casu* aan de gemachtigde heeft toegekend om de vraag om toelating tot verblijf in België af te wijzen waar hij vaststelde dat een vervalst stuk werd gebruikt dat bijdraagt tot het verkrijgen van het verblijf. *In casu* kan dit laatste niet ernstig worden betwist, omdat het vervalste stuk tot doel had het bewijs te leveren van de huwelijksband die het recht op gezinshereniging opent.

Zelfs indien het op zich niet is betwist dat verzoekster in de onmogelijkheid is om haar huwelijksband met officiële stukken aan te tonen, voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet wat de gezinshereniging met erkende vluchtelingen betreft, in een getrappt systeem voor het leveren van het bewijs van de huwelijksband. Uitgangspunt blijkt dat het bewijs van de huwelijksband moet worden geleverd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Indien wordt vastgesteld dat dit bewijs niet kan worden geleverd, zoals *in casu* dient te worden aanvaard, kan ook rekening worden gehouden met "*andere geldige bewijzen*" die ter staving van de huwelijksband worden overgelegd. Voor wat betreft de interpretatie van het begrip "*andere geldige bewijzen*" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, kan nuttig worden verwezen naar de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging. Dienaangaande bepaalt deze omzendbrief het volgende:

"3. "Andere geldige bewijzen"

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen"

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen "

[...]

2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap

De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;*
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;*
- Religieuze akte;*
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;*
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;*
- Vervangend vonnis;*
- enz."*

Indien aannemelijk wordt gemaakt dat evenmin "andere geldige bewijzen" ter staving van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

De Raad benadrukt dat het verzoekster in beginsel toekwam om in het kader van haar visumaanvraag te argumenteren waarom zij geen "ander geldig bewijs" van de huwelijksband kan voorleggen, in plaats van een vervalst huwelijkscertificaat voor te leggen. Zij toont niet aan zulks te hebben gedaan. De Raad benadrukt in dit verband ook dat hiervoor geen officiële stukken afgeleverd door de nationale of lokale autoriteiten zijn vereist. Een religieuze akte kan, blijkens de voormelde omzendbrief, ook volstaan. *In casu* beroept verzoekster zich op een religieus huwelijk. Ook al stelt zij dat het niet gebruikelijk is dat een document wordt opgemaakt na het huwelijk, licht ze niet toe waarom zij bijvoorbeeld die lokale imam of een religieuze instantie niet kan verzoeken enig bewijs van dit huwelijk te verschaffen.

Verzoekster stelt dat het bestuur haar had moeten uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud of had moeten rekening houden met de verklaringen van haar voorgehouden echtgenoot bij het CGVS waaruit blijkt dat deze onmiddellijk heeft gesproken over verzoekster als zijn echtgenote op basis van een religieus huwelijk. De Raad erkent dat het feit dat de heer H.N.M. in zijn gehoor bij het CGVS direct heeft verwezen naar zijn religieus huwelijk met verzoekster een belangrijk gegeven is nu de heer H.N.M. als vluchteling is erkend en dus zijn verklaringen door het CGVS geloofwaardig werden geacht. Echter, de verplichting voor de gemachtigde om over te gaan tot een onderhoud kan pas bestaan voor zover zij voorafgaandelijk aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen "andere geldige bewijzen" van de huwelijksband kan voorleggen. Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt dat niet blijkt dat *in casu* dit het geval was. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar aanvraag een stuk voorlegde waaruit blijkt dat zij op dat ogenblik verbleef in Kampala, Oeganda en aldaar een verzoek tot internationale bescherming had ingediend. Zij voegde immers aan haar aanvraag een tijdelijk identiteitsdocument toe als asielzoeker wiens verzoek tot internationale bescherming in onderzoek is van 24 april 2017. Verzoekster had gezien deze bijzondere situatie als verzoekster van internationale bescherming in Oeganda, hetgeen impliceert dat zij gedurende die procedure geacht wordt bescherming te zoeken tegen de Somalische overheid, een oorlogssituatie te ontvluchten of vervolging door derden, er kunnen op wijzen dat van haar moeilijk kan worden verwacht dat zij zich richt tot de Somalische overheid of zich begeeft naar het Somalische grondgebied voor het verkrijgen van stukken. Het blijkt echter niet dat zij zich daarop heeft beroepen, maar dat zij desalniettemin een vervalst stuk heeft voorgelegd.

De bestreden beslissing verhindert verzoekster niet om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog 'andere geldige bewijzen' van de huwelijksband worden voorgelegd of concreet wordt geargumenteed waarom dit niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is in een continentale rechtstraditie niet dienstig.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.2.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist.

3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In haar nota met opmerkingen insinueert de verwerende partij dat artikel 8 EVRM in casu geen toepassing zou kunnen vinden omwille van het feit dat er een "frauduleus" document zou zijn voorgelegd. Los van het feit dat verwerende partij bijzonder vaag blijft over hoe zij het onderscheid dat zij maakt tussen "authentieke" en "valse" Somalische documenten, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM van internationaal recht is en zich niet buitenspel laat zetten, louter en alleen door de particuliere interpretatie van de verwerende partij omtrent een voorgelegd document. In dat geval had de verwerende partij immers nog steeds op een andere wijze de huwelijksband kunnen controleren, die ook in de asielpcedure van de echtgenoot reeds herhaaldelijk ingeroepen werd.

De verwerende partij beseft dit kennelijk ook, want de bestreden beslissing stelt letterlijk dat de heer Hassan Nur Mohamed de "vermoedelijke" echtgenoot is van de verzoekende partij!

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België subsidiaire bescherming (sic) verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Zelfs mocht het huwelijksdocument door de Raad frauduleus worden bevonden, quod non, dan nog volstaat dit niet om het bestaan van het huwelijk te ontkennen.

Cf. RvV 184 385 van 27 maart 2017: [...]

II.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken.

Verzoekster betoogt dat een gezinsleven is aangetoond en de bestreden beslissing dit gezinsleven op disproportionele wijze aantast.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*gezinsleven*’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Hierbij dient erop te worden gewezen dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkings sfeer van artikel 8 van het EVRM (“*lawful and genuine marriage*”, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 6).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu verzoekster niet betwist dat zij bij haar visumaanvraag een vervalst of “niet correct” stuk voorlegde ter staving van de huwelijksband, blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij het voorgelegde huwelijkscertificaat niet weerhield als bewijs van een huwelijksband. Er werd ook reeds vastgesteld dat evenmin blijkt dat verzoekster hierbij dan aannemelijk maakte niet in mogelijkheid te zijn “*andere geldige bewijzen*” van de huwelijksband voor te leggen. Verzoekster stelt dat artikel 8 van het EVRM van internationaal recht is zodat het niet buitenspel kan gezet worden door de interpretatie van de gemachtigde van het voorgelegde stuk. De gemachtigde had ook op andere wijze de huwelijksband kunnen checken. De Raad herhaalt echter dat verzoekster geenszins verplicht was een vervalst document voor te leggen nu artikel 12bis van de Vreemdelingenwet juist voorziet in het getrapte systeem van alternatieven voor de situatie van verzoekster als Somalische onderdaan en vermoedelijke echtgenote van een erkende vluchteling. Verzoekster is zich zelfs kennelijk bewust van deze alternatieven, maar koos er toch voor een vervalst stuk voor te leggen. Zij kan niet redelijkerwijs verwachten van de gemachtigde dat hij volledige abstractie van dit vervalst stuk zou maken.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen verdere belangenafweging heeft gemaakt in het licht

van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De Raad herhaalt bovendien dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog '*andere geldige bewijzen*' van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd en concreet kan worden geargumenteed waarom zulks dan niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet concreet aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES